

Sygn. akt I C 325/15 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2016 roku

Sąd Rejonowy w Głubczycach, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Daria Dusanowska

Protokolant: sekretarz sądowy Barbara Kaźmierczak

po rozpoznaniu w dniu 14 kwietnia 2016 roku, 26 lipca 2016 roku, 18 października 2016 roku w G.

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. W., B. M., K. W.**

przeciwko **P. R.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego P. R. na rzecz powodów M. W., B. M., K. W. solidarnie kwotę 8.000,00 zł (osiem tysięcy złotych) wraz z:

- odsetkami umownymi w wysokości 5% w stosunku rocznym, liczonymi od kwoty 10.000,00 zł (dziesięć tysięcy złotych) od dnia 05 stycznia 2013 r. do dnia 30 czerwca 2013 r.,

- odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, liczonymi od kwoty 2.000,00 zł (dwa tysiące złotych) od dnia 01 lipca 2013 r. do dnia 15 lipca 2013 r.,

- odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, których wysokość od dnia 01 stycznia 2016 roku nie może przekraczać w stosunku rocznym dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie, liczonymi od kwoty 8.000,00 zł (osiem tysięcy złotych) od dnia 01 lipca 2013 r. do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie powództwo oddała,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powodów solidarnie kwotę 240,00 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. zwraca na rzecz powodów solidarnie kwotę 200,00 zł (dwieście złotych) tytułem nadpłaconej opłaty sądowej od pozwu.

V. Sygn. akt I C 325/15 upr.

Sygn. akt I C 325/15 upr.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 sierpnia 2015 roku, wniesionym do tutejszego Sądu powód S. W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od P. R. kwoty 10.000,00 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 5% w stosunku miesięcznym za okres od 5 stycznia 2013 roku do 30 czerwca 2013 roku oraz odsetek za opóźnienie w wysokości 2 % dziennie za okres od 1 lipca 2013 roku do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż pozwany w dniu 5 stycznia 2013 roku zawarł z powodem umowę pożyczki na kwotę 10.000,00 zł, której zapłata miała nastąpić w dniu 30 czerwca 2013 roku. Zgodnie z postanowieniami umowy strony umówiły się, iż pozwany zapłaci powodowi odsetki umowne w wysokości 5% w stosunku miesięcznym za okres od 5 stycznia 2013 roku do dnia 30 czerwca 2013 roku, a w przypadku opóźnienia w spłacie pożyczki również odsetki umowne w wysokości 2% w stosunku dziennym. S. W. podniósł, iż przekazał powodowi kwotę pożyczki, a po upływie terminu zapłaty pozwany, pomimo licznych monitów ze strony powoda, nie zwrócił pożyczki.

Po wytoczeniu przedmiotowego powództwa, w dniu 08 października 2015 roku powód S. W. zmarł. Spadkobiercy ustawowi zmarłego M. W., B. M. i K. W. pismami z dnia 23.11.2015 r. oraz 26.02.2016 r. podtrzymali wytoczone przez S. W. powództwo, domagając się solidarniej zapłaty na swoją rzecz kwoty wskazanej w pozwie.

Pozwany P. R. na rozprawie w dniu 14 kwietnia 2016 roku /karta 36 akt/ wniósł o oddalenie powództwa w całości. Pozwany wskazał, iż wynajmował mieszkanie od S. W. i z tego tytułu posiadał zaległość w płatnościach za energię elektryczną, które spłacał w ratach. P. R. podniósł, iż nie zawierał ze S. W. umowy pożyczki. Jednocześnie pozwany przyznał, iż S. W. dał mu do podpisania pewną kartkę, którą pozwany podpisał, a jak się później okazało była to umowa pożyczki. P. R. podniósł, iż w chwili podpisania umowy znajdował się pod wpływem alkoholu, a także, iż umowa pożyczki została już przez niego w całości spłacona.

Na rozprawie z dnia 26 lipca 2016 roku strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany P. R. był najemcą lokalu mieszkalnego położonego w G. przy ul. (...), stanowiącego własność S. W.. Z tytułu użytkowania przedmiotowego lokalu P. R. uiszczał na rzecz S. W. czynsz najmu, opłaty za śmieci, wodę, energię elektryczną oraz ogrzewanie. Pozwany z tytułu w/w opłat posiadał zaległości. Rozliczenia stron z powyższego tytułu były potwierdzane poprzez wystawiane przez S. W. lub jego syna M. W. pokwitowania wpłat.

dowód: - dowody wpłaty – k. 36, 48 akt,

- zeznania powoda M. W. – k. 42-43 akt (czas nagrania 00:11:31)

- zeznania powódki B. M. – k. 43 akt (czas nagrania 00:29:57)

- częściowo zeznania pozwanego P. R. – k. 43 akt (czas nagrania 00:34:57)

W dniu 5 stycznia 2013 roku S. W. zawarł z P. R. umowę pożyczki, na mocy której pożyczkodawca udzielił pozwanemu pożyczki w wysokości 10.000,00 zł na okres od 05 stycznia 2013 r. do 30 czerwca 2013 r.

W § 1 umowy postanowiono, iż pożyczkobiorca zapłaci odsetki od zaciągniętej pożyczki w wysokości 5% w stosunku miesięcznym/rocznym.

W umowie wskazano, iż pożyczkobiorca pożyczkę przyjmując i potwierdza odbiór całej kwoty w gotówce, oświadcza, iż zwróci w.w kwotę wraz z odsetkami w następnym dniu po upływie terminu określonego w § 1. Zastrzeżono również, iż za opóźnienie w zwrocie pożyczki pożyczkobiorca zobowiązany jest do zapłaty odsetek w wysokości 2% dziennie.

dowód: - umowy pożyczki – k. 6-7 akt,

- zeznania powoda M. W. – k.42-43 (czas nagrania 00:11:31),
- zeznania powódki B. M. – k. 43 akt (czas nagrania 00:29:57)
- częściowo zeznania pozwanego P. R. – k. 43 (czas nagrania 00:34:57)

W dniu 15 lipca 2013 roku P. R. uiszczył tytułem spłaty pożyczki kwotę 2.000,00 zł, na potwierdzenie czego wystawiony został przez S. W. dowód wpłaty.

Pozwany nie uregulował pozostałej należności w kwocie 8.000,00 zł.

dowód: - dowód wpłaty z dnia 15.07.2013r. – k. 36 akt,

- zeznania powoda M. W. – k.42-43 akt (czas nagrania 00:11:31),
- zeznania powódki B. M. – k. 43 akt (czas nagrania 00:29:57)
- zeznania powódki B. M. – k. 43 akt (czas nagrania 00:29:57).

S. W. informował swoje dzieci M. W. i B. M. o wiarygodności z tytułu udzielonej P. R. pożyczki w wysokości 10.000 zł. M. W. na prośbę ojca rozmawiał z pozwanym na temat zaległości w spłacie pożyczki, który oświadczył, iż dokonał już spłaty zadłużenia.

dowód: - zeznania powoda M. W. – k.42-43 akt (czas nagrania 00:11:31),

- zeznania powódki B. M. – k. 43 akt (czas nagrania 00:29:57)

Powód S. W. zmarł w dniu 8 października 2015 roku. Do kręgu spadkobierców ustawowych zmarłego należą jego dzieci: M. W., B. M. oraz małżonka K. W..

dowód: - odpis skrócony aktu zgonu – k. 20 akt

- akt poświadczenia dziedziczenia – k. 25 akt

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Mając na względzie, iż strona powodowa swoje roszczenie wywodzi z umowy, a w wartość przedmiotu sporu nie przekracza kwoty 10.000,00 zł, na podstawie art. 505¹ k.p.c. sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym.

Stan faktyczny sprawy ustalono w oparciu o dowody z dokumentów w postaci potwierdzeń i dowód wpłat, których prawdziwości i wiarygodności nie kwestionowała żadna ze stron, a które również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości. Sąd oparł się również na dołączonej do pozwu umowie pożyczki. Przy czym podkreślenia wymaga, iż pozwany wprawdzie kwestionował udzielenie mu przez S. W. pożyczki, w istocie jednak nie negował samej okoliczności istnienia dokumentu w postaci umowy pożyczki z dnia 15 stycznia 2013 r., potwierdzając, iż na przedłożonej do pozwu umowie widnieje jego podpis, a także zeznając, iż ze S. W. podpisywał umowę dotyczącą rozliczeń za prąd. Sąd dał również wiarę zeznaniom powodów M. W. i B. M., które były spójne, logiczne i znajdujące odzwierciedlenie w zgromadzonym materiale dowodowym. Natomiast zeznania pozwanego zasługują jedynie na częściowe uwzględnienie, a mianowicie co do okoliczności najmu lokalu, zawarcia umowy ze S. W., spłaty zadłużenia z tytułu pożyczki w kwocie 2.000,00 zł. W pozostałym zakresie jego relacja jako niekonsekwentna, wzajemnie sprzeczna, nielogiczna, nie podparta dowodami nie zasługiwała na walor wiarygodności.

Ustalając stan faktyczny Sąd miał także na względzie regulację art. 6 k.c. zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (ciężar dowodu) a nadto art. 3 k.p.c. wedle którego strony obowiązane są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Rzeczą sądu nie jest zatem zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Nie obowiązuje obecnie zasada odpowiedzialności sądu za wynik postępowania dowodowego (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997, z. 6-7, poz. 76; wyrok SN z dnia 7 października 1997 r., II UKN 244/98, OSNP 1999, z. 20, poz. 662; wyrok SN z dnia 16 grudnia 1997 r. II UKN 406/97, OSNP 1998, z. 21, poz. 643; wyrok SN z dnia 11 października 2000 r., II UKN 33/00, OSNP 2002, z. 10, poz. 251).

Zgodnie z art. 720 §1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, iż S. W. i P. R. łączył stosunek obligacyjny, na mocy którego pozwany zobowiązał się do spłaty kwoty pieniężnej na rzecz S. W.. Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się natomiast do oceny charakteru tego zobowiązania, jego wysokości oraz zasadności zarzutu wygaśnięcia zobowiązania wobec spłaty przez pozwanego zadłużenia.

W świetle całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, wbrew zarzutom pozwanego, uznać należy, iż poprzednika prawnego powodów łączyła z P. R. umowa pożyczki na kwotę 10.000,00 zł, udzielona na okres od 5 stycznia 2013 roku do dnia 30 czerwca 2013 roku. Zdaniem Sądu, strona powodowa należycie wykazała istnienie przedmiotowego zobowiązania, natomiast przeciwne okoliczności podnoszone przez pozwanego nie zostały przez niego wykazane. Jak wynika z dołączonej do pozwu umowy, w dniu 5 stycznia 2013 roku S. W. pożyczył P. R. kwotę 10.000 zł, na warunkach szczegółowo określonych w tejże umowie. Pozwany w istocie nie zakwestionował samego faktu zawarcia pomiędzy stronami umowy w formie pisemnej na mocy zobowiązał się do zapłaty kwoty pieniężnej na rzecz S. W., potwierdzając również, iż podpis widniejący na umowie został przez niego nakreślony.

Łączący strony stosunek zobowiązaniowy w postaci umowy pożyczki, w ocenie Sądu jednoznacznie potwierdza także dokonana przez pozwanego częściowa spłata właśnie z powyższego tytułu tj. z tytułu pożyczki, na dowód czego przedłożono pokwitowanie wpłaty z dnia 15 lipca 2013 r. /vide: karta 35 akt/. Również zeznania strony powodowej, a to M. W. i B. M., którzy podali, iż S. W. mówił im o pożyczce i zadłużeniu pozwanego w kwocie 10.000,00 zł, potwierdzają udzielenie przez ich ojca pożyczki P. R..

W tym stanie Sąd nie dał wiary twierdzeniom P. R., iż nie pożyczał on pieniędzy od S. W.. Otóż jak już wyżej wskazywano z dołączonej do pozwu umowy, podpisanej przez pozwanego, jednoznacznie wynika zawarcie pożyczki w kwocie 10.000,00 zł. Co więcej, pomimo podniesienia zarzutu nieistnienia tejże pożyczki, pozwany równocześnie powołuje się na dokonanie jej spłaty przedkładając pokwitowanie spłaty z dnia 15 lipca 2013 r. Przedmiotowe twierdzenia pozostają zatem w oczywistej sprzeczności. Podkreślenia przy tym wymaga, iż w tytule przedmiotowego pokwitowania wyraźnie zaznaczono, iż jest to spłata pożyczki, podczas gdy w innych przedłożonych w sprawie potwierdzeniach wpłat i pokwitowaniach jako tytuł spłaty wpisywano opłaty za czynsz, wodę, śmieci, ogrzewanie oraz energię elektryczną.

Sąd nie uwzględnił stanowiska pozwanego, iż dokonywane przez niego wpłaty z tytułu zaległych opłat za najmowany lokal w istocie miały stanowić rozliczenie z tytułu pożyczki. Po pierwsze, okoliczność ta nie została w żaden sposób udowodniona. Po drugie, zdaniem Sądu, gdyby wpłaty miały faktycznie dotyczyć tego samego, jednego zobowiązania, zupełnie niezrozumiałym i nielogicznym byłoby wpisywanie w potwierdzeniach odmiennych tytułów wpłat – spłata

pożyczki/opłaty za mieszkanie. Tymczasem tylko jedno potwierdzenie obejmuje spłatę pożyczki, zaś w pozostałych potwierdzeniach konsekwentnie wskazywano, iż są to należności za lokal za poszczególne okresy, co w konsekwencji potwierdza zawarcie pomiędzy stronami umowy pożyczki.

Poza potwierdzeniem wpłaty na kwotę 2.000,00 zł z dnia 15 lipca 2013 r. pozwany nie udowodnił spłaty pozostałej części zadłużenia z tytułu zawartej umowy, zaś same jego twierdzenia odnośnie spłaty całości zadłużenia, wobec braku dodatkowych potwierdzeń, nie mogą stanowić w ocenie Sądu podstawy do poczynienia wiarygodnych ustaleń faktycznych. Podnosząc zarzut wygaśnięcia zobowiązania pozwany obowiązany był przedmiotową okoliczność należycie udowodnić, czemu w ocenie Sądu nie uczył zadość. Ponad kwotę 2.000,00 zł nie przedstawił bowiem dowodów spłaty pożyczki. W sytuacji posiadania sporego pliku dowód i potwierdzeń na znacznie mniejsze kwoty, wątpliwości Sądu budzi twierdzenie pozwanego, iż akurat pozostałymi potwierdzeniami spłaty pożyczki nie dysponuje. Ponadto pozwany nie potrafił jednoznacznie określić kiedy, w jakich kwotach, w ilu ratach dokonywał spłaty, ile potwierdzeń wpłat w związku z tym mu wydano, ewentualnie dlaczego takich potwierdzeń się nie domagał.

Oddalenia powództwa nie uzasadnia także zarzut pozwanego, iż w czasie zawierania umowy znajdował się w stanie po spożyciu alkoholu. Zgodnie z art. 82 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone przez osobę, która z jakichkolwiek powodów znajdowała się w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli. Dotyczy to w szczególności choroby psychicznej, niedorozwoju umysłowego albo innego, chociażby nawet przemijającego, zaburzenia czynności psychicznych. Treścią hipotezy art. 82 k.c. jest złożenie oświadczenia woli przez osobę znajdującą się w stanie choroby psychicznej, niedorozwoju umysłowego albo innych, chociażby nawet przemijających zaburzeń czynności psychicznych, które wyłączały jej świadomość albo uniemożliwiały powzięcie decyzji i wyrażenie woli w sposób swobodny. Z taką hipotezą art. 82 łączy dyspozycję w postaci sankcji bezwzględnej nieważności złożonego oświadczenia woli. Świadomość dotyczy zarówno powzięcia decyzji, jak i wyrażenia woli - potwierdza to łącząca je koniunkcja. Powody i rodzaj stanu wyłączającego świadomość nie mają znaczenia prawnego. Brak świadomości i swobody musi być zupełny, art. 82 k.c. bowiem wiąże przewidziane w nim skutki tylko z całkowitym wyłączeniem, dlatego o żadnym stopniowaniu tego stanu nie może być mowy.

W przedmiotowej sprawie nie zostało wykazane, aby oświadczenie P. R. dotknięte było wadą w postaci braku świadomości lub swobody. Sam fakt ewentualnego spożywania alkoholu nie powoduje automatycznie nieważności złożonego oświadczenia. Skoro bowiem pozwany w złożonych zeznaniach opisał szczegółowo okoliczności zawarcia umowy (został wezwany do biura S. W., rozmawiał ze S. W., podpisał umowę), to tym samym brak jest podstaw do kwestionowania posiadania przez niego rozeznania odnośnie dokonywanych czynności. Podobnie, ewentualna lekkomyślność przy zawieraniu umowy lub brak należytej dbałości o własny interes przez dorosłą osobę, posiadającą pełną zdolność do czynności prawnych, nie stanowi wady oświadczenia woli.

Reasumując poczynione rozważania, w ocenie Sądu powództwo w zakresie należności głównej zasługiwało na uwzględnienie co do kwoty 8.000,00 zł tytułem niespłaconej części pożyczki. Natomiast w pozostałym zakresie, a mianowicie co do uiszczonej kwoty 2.000,00 zł powództwo podlega oddaleniu.

Orzeczenie w przedmiocie odsetek znajduje uzasadnienie w przepisach art. 359 k.c. oraz 481 k.c. W pozwie zgłoszono żądanie odsetek umownych od kwoty 10.000,00 zł w wysokości 5 % w stosunku miesięcznym za okres od dnia 5 stycznia 2013 roku do dnia 30 czerwca 2013 roku, a także odsetek za opóźnienie w wysokości 2 % w stosunku dziennym za okres od 1 lipca 2013 roku do dnia zapłaty.

Na wstępie należy zauważyć, iż z treści umowy nie wynika wprost, czy odsetki w wysokości 5% ustalono w stosunku miesięcznym, czy też w stosunku rocznym, a zatem żądanie powoda odsetek w stosunku miesięcznym jest w ocenie Sądu nieudowodnione. Skoro bowiem powód w żaden sposób nie wykazał, iż należne są odsetki w stosunku miesięcznym, przyjęć należało z korzyścią dla pozwanego, iż zastrzeżenie odsetek obejmowało stosunek roczny. Wobec tego Sąd zasądził odsetki umowne w wysokości 5% w stosunku rocznym, liczone od kwoty 10.000,00 zł od dnia 5 stycznia 2013 roku do dnia 30 czerwca 2013 roku, a zatem za okres wskazany w umowie, jako okres za korzystanie z udzielonego pozwanemu kapitału pieniężnego.

Odnosnie zaś żądania odsetek za opóźnienie w wysokości 2 % w stosunku dziennym, to w ocenie Sądu odsetki te przekraczają wysokość odsetek maksymalnych, a wobec tego są niedopuszczalne w świetle obowiązujących przepisów prawa. Zgodnie bowiem z treścią art. 359 § 2¹ i 2² k.c. w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 9 listopada 2015 r.), maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (odsetki maksymalne). Jeżeli wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej przekracza wysokość odsetek maksymalnych, należą się odsetki maksymalne. Z kolei zgodnie z brzmieniem obowiązującego od dnia 01 stycznia 2016 r. przepisu art. 481 § 2¹ k.c. maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie. Jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne za opóźnienie (art. 481 § 2¹ k.c.).

W konsekwencji Sąd zasądził odsetki umowne za opóźnienie w maksymalnej, określonej przepisami prawa wysokości. Odnosnie kwoty 2.000,00 zł zasądzone odsetki za okres od dnia następującego po dniu wymagalności tj. od dnia 01 lipca 2013 r. do dnia zapłaty tejże kwoty, która nastąpiła dnia 15 lipca 2013 r. w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym. Z kolei od pozostałej kwoty 8.000,00 zł Sąd zasądził odsetki umowne za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, z zastrzeżeniem, iż wysokość odsetek od dnia 1 stycznia 2016 roku nie może przekroczyć w stosunku rocznym dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie, od dnia 01 lipca 2013 r. do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie żądanie w przedmiocie odsetek nie zasługuje na uwzględnienie i podlega oddaleniu.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu uzasadnia przepis art. 100 zd. 1 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

Niniejszą sprawę strona powodowa wygrała w 80% (powodowie domagali się zasądzenia kwoty 10.000 zł, a zasądzone kwotę 8.000,00 zł), W takim też stosunku zdaniem Sądu winny zostać rozdzielone koszty postępowania, na które składały się po stronie powodowej opłata sądowa w kwocie 300,00 zł. Stosownie do powyższego powodom w niniejszej sprawie należy się solidarnie zwrot poniesionych kosztów procesu w kwocie 240,00 zł (80% z 300,00 zł).

Jednocześnie biorąc pod uwagę, iż sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym, w którym opłata od pozwu w myśl art. 28 pkt 4 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych wynosi 300,00 zł, Sąd zwrócił na rzecz powodów solidarnie kwotę 200,00 zł tytułem nadpłaconej opłaty sądowej od pozwu.

Mając na względzie powołane okoliczności, na podstawie wskazanych przepisów, orzeczono jak w sentencji wyroku.